

הלכות נזירות פרק ז

א. יש טמאות מן המת שאין הנזיר מגלח עליהן, ולא סותר את הקודמין, ואף על פי שנשטמא בהן טמאת שבעה: לפי שלא נאמר בו וכי יטמא לנפש, אלא "וכי ימות מת עליו" (במדבר ו, ט) עד שיטמא בטמאות שהן מעצמו שלמת, ואחר כך יביא קרבנות טמאה ויגלח תגלחת טמאה ויפלו כל הימים הראשונים.

ב. ואלו טמאות מן המת שהנזיר מגלח עליהן: על הנפל, ואפלו לא נתקשרו אבריו בגידין; ועל כזית מבשר המת; ועל כזית נצל; ועל עצמות שהן רב מנין העצמות, אף על פי שאין בהן רבע הקב, ועל עצמות שהן רב בנינו שלמת, ואף על פי שאין בהן רבע הקב, ועל חצי קב עצמות, אף על פי שאין בהן לא רב בנינו ולא רב מנינו וכל העצמות יהיו משלמת אחד, לא משני מתים; ועל השדרה הבאה ממת אחד; ועל הגלגלת שלמת אחד; ועל אבר מן המת הבא ממת אחד, ועל אבר מן החי מאדם אחד שיש עליהן בשר הראוי לעלות בו ארוכה בחי; ועל חצי לוג דם הבא ממת אחד; ועל מלוא חפנים רקב המת.

ג. איזה הוא נצל, זה בשר המת שנמוח ונעשה לחה סרוחה. ואין רקב המת מטמא, עד שיקבר ערם בארון שלשיש ויהיה כלו שלם: חסר ממנו אבר, או שנקבר בכסותו, או בארון שלעץ או שלמתכת אין לו רקב. ולא אמרו רקב אלא למת בלבד, להוציא הרוג שהרי חסר דמו.

ד. קברו שני מתים כאחד, או שגזזו שעריו או צפרניו וקברום עמו, או אשה עברה שמתה ונקברה ועברה במעיה אין הרקב שלהם מטמא; וכן אם טחן המת עד שנעשה רקב, אינו מטמא עד שירקיב מאליו.

ה. טחן את המת, והניח עפרו עד שהרקיב כלו, או שהרקיב כשהוא חי, ומת והרקיב הכל הרי זה ספק; ואם נשטמא לרקב זה, הרי הוא ספק טמא. וכן אם נשטמא ברבע עצמות הבאות משדרה, או מן הגלגלת באהלן הרי זה ספק טמא.

ו. כל אלו השתים עשרה טמאות שמנינו אם נגע נזיר באחת מהן, או נשאה, או האהיל הנזיר עליה, או האהילה הטמאה על הנזיר, או היה הנזיר ואחת מן הטמאות האלו באהל אחד הרי זה מגלח תגלחת טמאה, ומביא קרבן טמאה, וסותר את הכל: חוץ מן הרקב, שאינו מטמא במגע שאי אפשר שיגע בכלו, שהרי אינו גוף אחד; אבל אם נשאו, או נשטמא באהל מגלח.

ז. וכן נזיר שנגע בעצם המת, אפלו עצם כשעורה, או נשאו הרי זה מגלח עליו, ומביא קרבנות טמאה, וסותר את הקודמין; ואין עצם אחד מטמא באהל.

ח. אבל אם נשטמא בגוש ארץ העמים או בשדה שנחרש קבר בתוכה שהן מטמאין במגע ובמשא, או שהאהיל עליו ועל אחת מן השתים עשרה השריגים היוצאים מן האילנות, או הפרעות היוצאות מן הגדר, או מטה או גמל וכיוצא בו, או שנשטמא באהל רבע עצמות שאין בהן לא רב בנין ולא רב מנין, או שנשטמא ברביעית דם מן המת שהיא מטמא במגע ובמשא ובאהל, או שנשטמא בגולל או בדפק שהן מטמאין במגע ובאהל,

או שנטמא באבר מן החי או באבר מן המת שאין עליהן בשר
כראוי הרי זה אינו סותר.

ז. אף על פי שבכל אלו הוא טמא טמאת שבעה, ומזה
בשלישי ושביעי אינו מגלח תגלחת טמאה, ולא מביא קרבנות,
ולא סותר את הקודמין; אבל כל ימי הטמאה, אין עולין לו מן
מנין ימי נזירותו.

י. נגע באהל המת, או בפלים הנוגעים במת אינו מזה
בשלישי ושביעי. ויראה לי, שזה דין המיוחד בנזיר; אבל כל
אדם שנטמא בפלים טמאת שבעה, יזה בשלישי ושביעי כמו
שיתבאר בהלכות טמאת מת. וכן יראה לי, שזה שאינו מזה
בשלישי ושביעי אם נגע בפלים, כדי שיעלו לו ימי טמאתו
בפלים ממנין ימי נזירותו.

יא. נזיר שנצטרע והחלט כל ימי חלטו ושבעת ימי ספרו
שסופר אחר שיטהר מצרעתו בין תגלחת ראשונה לשנייה, אין
עולין לו מימי נזירותו; אבל ימי הסגר, עולין לו. וכן אם זב
בשרו, בין איש בין אשה כל ימי זיבתו עולין לה, אף על פי
שהן טמאין. ודבר זה, הלכה למשה מסיני הוא.

יב. אין צריך לומר, שאם נטמא הנזיר בשאר טמאות שימי
טמאתו עולין לו, ואינו סותר כלום; נטמא במת בתוך ימי
צרעתו, סותר את כל הקודמין שהרי בנזירותו הוא עומד, ואף
על פי שהוא טמא.

יג. הנזיר מתר בטמאת מת מצוה, ובתגלחת מצוה; ואסור
ביין מצוה, ביין הרשות. פיצד: מי שנשבע שישתה היום יין,
שהרי מצוה עליו לשתות, ואחר כך נדר בנזיר חלה נזירות על
השבועה, ואסור ביין; ואין צריך לומר שהוא אסור ביין קדוש
והבדלה, שאינו אלא מדברי סופרים.

יד. וכיצד הוא מתר בטמאת מת מצוה: היה מהלך בדרך,
ופגע במת שאין שם מי שיקברנו הרי זה מטמא לו, וקוברו.
ודברים אלו, דברי קבלה הן.

טו. נזיר וכוהן שפגעו במת מצוה יטמא נזיר, אף על פי שהוא
סותר ימים הראשונים ומביא קרבן טמאה; ואל יטמא כוהן:
שזה, קדשתו קדשת שעה ואפלו היה נזיר עולם; והכוהן,
קדשתו קדשת עולם.

טז. פגעו בו שני נזירים, אחד נזיר שלוש ימים, ואחד נזיר
מאה ימים יטמא נזיר שלוש ימים. היה אחד נזיר עולם, והשני
נזיר לזמן קצוב יטמא הנזיר לזמן קצוב: שנזיר עולם, קדשתו
חמורה מזה.

יז. וכיצד הוא מתר בתגלחת מצוה: נזיר שנצטרע ונרפא
מצרעתו בתוך ימי נזירות, הרי זה מגלח כל שערו שהרי
תגלחתו מצות עשה, שנאמר במצרע "וגלח את כל-שערו".
(ויקרא יד, ח). וכל מקום שאתה מוצא עשה ולא תעשה אם
יכול אתה לקיים את שניהם, מוטב; ואם לאו, יבוא עשה וידחה
את לא תעשה.

יח. והלוא נזיר שגלח בימי נזרו עובר על לא תעשה ועשה,
שנאמר "קדש יהיה גדל פרע, שער ראשו" (במדבר ו, ה) ובכל
מקום אין עשה דוחה את לא תעשה ועשה שפמותו; ולמה

דוּחָה עֲשֵׂה שְׁלִתְגָלְחַת הַנֶּגַע לְנִזְיוֹתָיו: מִפְּנֵי שְׂכָבָר נִטְמָא
הַנִּזְיָר בְּצִרְעָתוֹ, וַיְמִי חָלְטוּ אֵין עוֹלִין לוֹ, כְּמוֹ שְׂבִאֲרָנוּ; וְהָרִי
אֵינוֹ קָדוֹשׁ בָּהֶן. וּבָטַל הָעֲשֵׂה מֵאֱלֹיו, וְלֹא נִשְׁאָר אֵלָּא לֹא
תַעֲשֶׂה שֶׁהוּא "תַּעֲר לֹא-יַעֲבֹר עַל-רֹאשׁוֹ" (במדבר ו,ה); וּלְפִיכָךְ
בָּא עֲשֵׂה שְׁלִתְגָלְחַת הַצִּרְעָתוֹ, וְדַחָה אוֹתוֹ.